

Chương 44

Núi Tiêu Diêu Đoạt Báu Vật
Cốc Như Ý Rửa Hận Thù

Sau dãy núi Hoàng Sơn có một ngọn núi ít ai lai vãng tới tên là Tiêu Diêu. Phía bắc nó là ngọn Thượng Thăng Long cao nhất trong các ngọn núi chung quanh, phía nam nó lại được che chở bởi ngọn Bạch Nga Phong.

Ngày hôm đó, ước vào khoảng giữa giờ thìn, giờ tỵ, hốt nhiên trong đám mây núi dày đặc phi thân ra một đôi nam nữ thanh niên. Nam mặt đẹp như tiên đồng nho nhã phong lưu, lưng đeo trường kiếm. Nữ cũng đẹp như hoa như ngọc yếu điệu dịu dàng ôm một cây đàn tỳ bà phiêu cốt như tiên nữ giáng trần. Đó là tiểu hiệp Yến Lăng Vân và Thiên Thủ Quan Âm. Trước đây chỉ là hai người lạnh nhạt với nhau nhưng hiện nay Yến Lăng Vân đã thay đổi quan niệm về nàng và coi nàng chẳng khác nào ba cô nương vị hôn thê của chàng.

Tay Yến Lăng Vân nắm lấy tay Khuyết Hàn Hương hơi dừng chân lại nhìn lên ngọn núi cao tự nói:

- Kia là ngọn Tiêu Diêu Phong đó ư? Chẳng lẽ chúng giam giữ Phụng muội ở trên ấy?

Lúc ấy Khuyết Hàn Hương đang bị vẻ đẹp hùng tráng của một thác nước đổ hùng vĩ hấp dẫn, nàng thuận miệng đáp:

- Chúng ta đi tìm kiếm khắp nơi, chỉ còn nơi này, cũng có thể đứng lăm chứ!

Nàng đưa tay vào áo rút ra một mảnh ngọc bội nhỏ bằng lòng bàn tay, mặt ánh lên nét vui mừng:

- Ủa! Đây chẳng phải là chỗ Đại Hoang chân nhân cất giữ bảo vật đó sao?

Yến Lăng Vân ghé mắt nhìn vào mảnh ngọc ấy, chàng buột miệng:

- Ô! Mảnh ngọc của Hương muội sao ngu huynh nhìn thấy quen quá?

Khuyết Hàn Hương ngạc nhiên:

- Mảnh ngọc này có vẽ bản đồ, năm ngoái tiểu muội lấy được ở trong Tàng Long Cốc, làm sao Vân ca ca thấy được?

Chàng càng ngạc nhiên:

- Ủa! Nó là bản đồ chỉ dẫn chỗ giấu vật báu ư?

Chàng bật à lên một tiếng cũng rút ra một mảnh ngọc khác đưa cho Khuyết Hàn Hương:

- Hương muội nhìn đây, miếng ngọc này của ngu huynh có giống hay chẳng?

Khuyết Hàn Hương vội nhận lấy miếng ngọc, so với đồ bản trên miếng ngọc của nàng, chúng khớp với nhau thành một bản đồ hoàn chỉnh, nàng bật cười hoan hỷ:

- Thì ra phải là hai miếng ngọc ghép lại mới được, chúng ta có phúc duyên lớn lắm đấy. Ủa... mà miếng ngọc này từ đâu Vân ca có?

Chàng hơi đỏ mặt đáp:

- Đó là do Phụng muội gửi lại.

Nguyên đó là miếng ngọc của Giang Nam Bạch sau khi chết để lại cho vợ là Trác Như Lan và Trác Như Lan đã tặng lại cho cháu gái, sau đó Bạch Phụng Tiên tặng lại cho Yến Lăng Vân khi gặp chàng dưới động cốc núi Võ Đang. Hai miếng ngọc ghép lại thành tấm đồ hình rất khéo và cảnh tượng vẽ trên ấy lại rất giống ngọn Ngũ Lão Phong trên núi Lư Sơn, đối chiếu với thác nước gần ngọn Tiêu Diêu Phong này chẳng khác mấy may. Hiển nhiên bây giờ họ mới hiểu ra chỗ Đại Hoang chân nhân giấu báu vật không phải là ở dưới thác nước Ngũ Lão Phong mà chính ở dưới thác nước Tiêu Diêu Phong, chỉ vì cảnh vật hai nơi chẳng khác gì nhau nên để lầm cho biết bao người tìm đến Ngũ Lão Phong chịu biết bao bi thảm!

Khuyết Hàn Hương trao cả hai miếng ngọc cho chàng:

- Vân ca ca hãy cất nó đi, ngày khác chúng ta sẽ tìm báu vật, còn bây giờ chúng ta tìm Bạch tỷ tỷ cần kíp hơn.

Vị cô nương này chẳng có chút lòng tham, thực là đáng phục. Yến Lăng Vân cũng hưng phấn đáp:

- Hương muội nói phải lắm.

Không ngờ đi tiếp một đoạn đường núi nữa, hốt nhiên họ nghe có tiếng người nói sau tảng đá gần bên đường:

- Ô! Nơi này có phải là nơi chúng ta đánh mất bảo vật không nhỉ?

Tiếp đó có tiếng đáp:

- Đại ca nói không sai, thảo nào mà tiểu đệ thấy quen quá! Bất luận phải hay không phải, chúng ta cũng phải tra xét một phen cho biết.

Khuyết Hàn Hương vừa nghe tiếng đã nhận ra liền đó là giọng nói của lão đại trong Tiêu Diêu Tam Hữu là La Phù Tẩu Tề Hoàn và lão tam Phong Trần Khách Tiền Thanh. Nàng vội kéo tay chàng lánh thân vào một chỗ kín đáo đưa mắt nhìn ra. May mà mây núi trôi mù mịt lúc tan lúc hợp không dễ bị người phát giác.

Chỉ khoảnh khắc, quả nhiên nhìn thấy một lão nhân râu trắng thân thể cao lớn và một người tuổi cũng đến gần sáu mươi mặt đen đi tói. Chúng đều mặc áo bào xanh, ngoại diện thông dong thoát tục. Thoạt đầu chúng nhảy qua thác nước đứng quan sát hồi lâu. Đột nhiên lão Phong Trần Khách Tiền Thanh nhặt một viên đá lớn bằng nắm tay ném xuống dòng nước đang đổ xuống.

Không cần nói cũng hiểu lão cố ý thăm dò xem trong thác nước có động cốc gì hay không? Lão ném hơn mười viên đá, nội công lão rất cao, viên đá nào cũng đập trúng đáy, nước dội lên đám bọt trắng xóa. La Phù Tẩu bắt chước đồng bạn cũng ném đá thăm dò động tĩnh.

Đột nhiên tới một lần, khi ném đá xuống chẳng có một tiếng va chạm nào dội lên, viên đá như bị lọt xuống đáy bể. Phong Trần Khách bật ra tiếng reo mừng rỡ:

- Cuối cùng chúng ta cũng đã gặp phúc duyên, nơi vừa rồi hoặc có gì khác lạ chăng?

Ngờ đâu chính đang lúc chúng tìm cách thăm dò xem sao, bỗng ngay chỗ vừa ném viên đá lúc nãy nước rẽ qua, một vị đạo cô mặt mày giận dữ phi thân ra, thân vọt lên cao hơn mười trượng rơi ngay xuống bờ thác. Yển Lăng Vân vừa nhìn đã thấy đã nhận ra ngay là Nam Hải nữ quái Lý Xích Hà, chàng lại càng phấn khích thêm. Thiên Thủ Quan Âm Khuyết Hàn Hương ghé sát vào tai chàng nói nhỏ:

- Có phần chắc Bạch tỷ tỷ bị giam giữ ở đây, thảo nào chúng ta tìm khắp nơi không gặp.

Chợt thấy Phiêu Diêu Tiên Cô mặt lạnh như băng chỉ vào mặt Tiêu Diêu Nhị Hữu quát:

- Đồ hai con chuột hôi thối, không có mắt hay sao dám ngông cuồng tại động phủ của lão thân ta?

Hình như bà ta chẳng hề biết hai người này và cũng chẳng coi tuổi tác bản lãnh chúng vào đâu, vừa nói câu đầu đã như chửi vào mặt. Phong Trần Khách Tiền Thanh lập tức nhặt nhổ hỏi:

- Động phủ các người ở Nam Hải dời đến Hoàng Sơn bao giờ vậy? Sao chúng ta mới tạm rời khỏi đây, các người đã vội chiếm cứ rồi cả gan nhận là của mình?

Xem tình hình, dường như trong động có gì bí mật nên bọn chúng mới tranh nhau chiếm đoạt? Chỉ có như thế bọn Nam Hải phái này mới tới đây tranh đoạt cùng Tiêu Diêu Tam Hữu. Hai bên đã bắt đầu động thủ, hữu chưởng của Phiêu Diêu Tiên Cô đập thẳng tới hai lão nọ nhưng tất nhiên không dễ thủ thắng. Chúng cuốn vào nhau thành một trận đấu ác liệt. Nhân cơ hội ấy, Khuyết Hàn Hương nói vào tai Yến Lăng Vân:

- Không cần nhìn chúng nữa, chúng ta thừa dịp này sao không vào động cứu Bạch tử tỷ?

Chàng gạt đầu. Ngờ đâu chính lúc hai đang định xuất hiện, hốt nhiên nhìn thấy một bóng ánh đỏ bay vút lên không, rồi như một mũi tên nhào thân vào cửa động nằm khuất sau màn nước. Đồng thời bên cạnh núi nổi lên nhiều tiếng hô hoán. Bên trái phi thân bọn Nam Hải Bát Quái, còn bên phải xuất hiện Bạch Cốt Phó Giáo chủ Bích Nhân Ma Sư Lịch Vĩnh và Tuyệt Thánh Tổ Sư Tôn Vô Kỵ ở núi Phan Tĩnh, cộng thêm một toán người lạ mặt nữa.

Không thể ngờ bọn ma đầu này lại xuất hiện nơi đây. Và lại xảy ra một chuyện hết sức cổ quái, cái bóng đỏ vừa mới phi thân vào động vừa rồi lại bật bay vọt ra tức thì, khi rơi xuống đất mới thấy rõ đó là Hàn Thanh Thanh đã bị vỡ toác Thiên Linh Cái, chỉ còn là một tử thi đầm máu.

Chính vì cái chết đột ngột ấy, Tiêu Diêu Nhị Hữu và Phiêu Diêu Tiên Cô phải tạm dừng cuộc đấu. Tuyệt Thánh Tổ Sư Tôn Vô Kỵ quét mắt nhìn bọn Nam Hải Bát Quái cất tiếng cười ha ha:

- Bảo vật của Đại Hoang chân nhân không có ai là chủ, người nào lấy được là phúc phận của người ấy, không ai được chiếm một mình, chứ vị ý kiến ra sao?

Thì ra lão quái này đã nghe giang hồ đồn đại Tiêu Diêu Tam Hữu đã đoạt được báu vật Đại Hoang chân nhân nên đến đây hòng tranh cướp. Giữa lúc quần ma đang phân vân, từ bên núi lại xuất hiện một toán người nữa, đó là bọn Lạc Hồn Nhai, đi đầu là Nhị Quỷ Lãnh Thanh Thu và Bùi Nguyên. Nhất thời quần ma coi như đã tụ tập gần đủ mặt ở nơi này. Huyền Âm Đế Quân Lãnh Thanh Thu vừa bước tới vừa cười ha hả:

- Gần trăm năm nay các đại môn phái võ lâm không ai không nghĩ ra trăm phương nghìn kế để đoạt cho được báu vật của Đại Hoang chân nhân, vì đó không ít người chết thảm. Hôm nay chúng ta đã phát hiện báu vật cất tại nơi này, đúng lẽ ra phải chia đều cho tất cả ai có mặt hôm nay mới là công bình. Nhưng chư vị nên nhớ cuộc luận kiếm đại hội đã gần kề, chúng ta không trừ khử được Thiên Đô lão tức là hậu

hoạn vẫn còn, lão phu đề nghị chúng ta hãy tạm thời để yên báu vật tại đây, chờ chúng ta tiêu diệt Thiên Đô phái rồi sẽ trở lại chiếm đoạt cũng đâu muộn gì?

Lê Mẫu Tẩu Thạch Thiên Dân ngang nhiên phản đối:

- Chuyện tiêu diệt Thiên Đô phái là chuyện của hắc đạo Trung Nguyên. Nam Hải phái ta không thuộc võ lâm Trung Nguyên, chúng ta đến đây chỉ có mục đích chiếm đoạt báu vật Đại Hoang chân nhân, mọi chuyện khác chỉ là thứ yếu, tùy chư vị giải quyết với nhau.

Rõ ràng ý của lão hôm nay phải tranh cho được báu vật Đại Hoang chân nhân, điều ấy làm sao quần ma yên tâm cho được? Chính đang lúc căng thẳng ấy, trên đỉnh núi bỗng có tiếng động mạnh rồi bất ngờ muôn ngàn tảng đá lớn nhỏ từ trên ấy đổ xuống ầm ầm như bị một trận động đất bất ngờ, trong tiếng vô số hòn đá như trời sập xuống là mấy tiếng cười gằn vọng xuống. Quần ma hoảng hốt tranh nhau né tránh, cục diện coi như tự động tan vỡ. Nhìn xuống cửa động sau màn nước chảy, chợt thấy Cửu Hoa Lâm Anh nghiêm nhiên chống kiếm đứng ở đấy.

Trên đỉnh núi xuất hiện hai bóng thiếu niên mà vừa nhìn thấy Khuyết Hàn Hương lập tức kêu vào tai Yến Lăng Vân nói:

- Tình hình này quần ma chưa đoạt được báu vật ngay lúc này đâu và Phụng tử tử cũng chưa đến nỗi nguy hiểm. Trên đỉnh núi kia là hai tên giặc họ Tề đó, chúng ta hãy bắt hai kẻ thù này đã rồi hãy tính sau.

Vừa nghe nàng nói hai thiếu niên ấy là kẻ thù họ Tề, lập tức máu nóng chàng sôi lên, chàng gạt đầu kéo tay Khuyết Hàn Hương phi thân lên đỉnh núi liền.

Bấy giờ bụi cát mịt mù, quần ma chú tâm vào bảo toàn tính mạng, không ai phát hiện ra chàng và nàng vọt thân chớp nhoáng lên ngọn núi. Trên ấy đứng sau một tảng đá lớn là Náo Hải Ngân Long Tề Văn và Phi Thiên Ngọc Hồ Tề Võ chăm chú nhìn xuống dưới có phần xuất thần. Bên cạnh chúng lại có cả hai tên phản đồ của Phong Lô Đảo là anh em Truy Hồn Quỷ Môn Cao và Đoạt Mệnh Quỷ Môn Kỳ.

Tang Môn Nhị Quỷ nhìn thấy Yến Lăng Vân đã đến gần chỉ còn cách hơn mười trượng, huynh đệ biến sắc quay lại gọi Đào Hoa Công Tử:

- Nhị vị Tề lão đệ, mau chuẩn bị nghinh địch!

Hai thiếu niên kia quay thân lại đưa mắt nhìn chàng và nàng, ngang nhiên không có ý sợ. Chúng thung dung bước tới một bãi đất khá trống trải rồi nhìn Thiên Thủ Quan Âm buông lời chọc ghẹo:

- Con nha đầu này đến đúng lúc lắm, bọn công tử ta chính đang không có gì đỡ buồn đây!

Náo Hải Ngân Long Tề Văn chăm chú nhìn Yến Lăng Vân thăm dò, hẩn hỏi:

- Kể kia có phải là quái thư sinh mà giang hồ đồn đãi chẳng?

Yến Lăng Vân lướt thân đến gần buông tiếng đáp:

- Cứ coi là phải có sao?

Náo Hải Ngân Long gật đầu:

- Hay lắm! Tề mỗ đến đây lần này là muốn lãnh giáo với người đó!

Hẩn liếc mắt nhìn Khuyết Hàn Hương đứng dựa vào chàng châm biếm:

- Yến huynh kể ra cũng hạnh phúc đấy chứ?

Hẩn rất ung dung như chẳng lưu ý gì đến chàng. Khuyết Hàn Hương giận dữ quát to:

- Hừ! Bọn cẩu tặc các người đã chết tới nơi còn dám khua môi múa mép?

Yến Lăng Vân cũng quát tiếp:

- Ta hỏi các người, nhà họ Chung có tất cả bảy người, phải chẳng là đều do các người hạ độc thủ?

Tề Văn vẫn không hề biến sắc, hẩn đáp chậm chậm:

- Đó chỉ là vì trả thù cho bản môn, chuyện nhỏ ấy Yến huynh hỏi đến làm gì?

Hẩn đáp cực kỳ tự nhiên và chẳng thêm phủ nhận chút nào. Nhất thời thái độ hẩn khiến Yến Lăng Vân xung thiên trợn tròn hai mắt quát to:

- Các người đến giờ đền mạng rồi đó!

Náo Hải Ngân Long Tề Văn cười nhạt:

- Chỉ sợ khó lắm đấy Yến huynh!

Chàng không thêm nói nhiều với hẩn, lập tức dựng chưởng ngang ngực, trầm giọng:

- Các người hãy tiến cả lên!

Tề Văn vẫn châm chọc:

- Như thế chỉ sợ các hạ thua mất thôi!

Hẩn đưa mắt liếc sư đệ:

- Người ta đã xuất khẩu lớn lối tất phải có tuyệt học, chúng ta hãy cung kính không bằng tuân lệnh. Sư đệ, lên!

Thực sự tên tiểu tặc này không phải không nghe nói về sự lợi hại của Yến Lăng Vân, hấn cố ý hoa hòe như thế mục đích là để khích cho chàng nổi giận để hấn dễ bề thi hành mưu kế. Vừa dứt lời, không đợi cho chàng chuẩn bị, hai ống tay hấn phát tới một đám ánh chớp lập lòe bay ra chớp nhoáng rít lên vi vút lại có ẩn mùi hương kỳ dị chụp xuống đầu Yến Lăng Vân và Khuyết Hàn Hương.

Phi Thiên Ngọc Hồ Tề Võ cũng bắn ra một trái cầu đen, nó nổ tung giữa trời phát ra muôn ngàn đốm sáng bay tới như mưa đồng thời ập tới. Đó là độc môn ám khí của chúng nổi tiếng là độc địa xưa nay đã từng làm điên đảo không ít anh hùng thành danh. Ám khí của chúng vì chi chít dày đặc nên có thể nói là bách phát bách trúng. Cậy vào ám khí này nên vừa rồi hai tên gian tặc không coi chàng vào đâu. Đang lúc Tề Văn tin chắc hấn đã xuất thủ dù cho thần tiên cũng khó tránh thoát được, đột nhiên hấn thấy Yến Lăng Vân vung tay đảo tới trước, lập tức hai luồng khí nóng như lửa, nặng như núi Thái Sơn cuốn tới đẩy ám khí bật trở lại, hấn chưa kịp chuyển niệm đã có cảm giác rơi thân xuống biển lửa, hấn rú lên một tiếng thảm khóc, máu huyết văng ra tứ tung. Phi Thiên Ngọc Hồ Tề Võ thấy nguy cực mau vội vã tung thân định chạy xuống núi. Bấy giờ Yến Lăng Vân hai mắt đỏ ngầu, lập tức nhiếp không cất thân vọt lên như một con thần điêu, ngân nga hai tiếng trường kiếm lóe lên một tia lửa xẹt tới như một ánh cầu vồng chém ngang lưng Đào Hoa nhị công tử, xác hấn ngã liền xuống đất.

Tang Môn Nhị Quỷ kinh hồn khiếp đảm vội thừa cơ tẩu thoát. Nào ngờ mới chạy được hơn mười trượng đột nhiên sư phụ chúng là Thiết Tiêu Ông từ trong một rừng đá bước ra chặn quất:

- Hai tên nghiệt đồ này định chạy đi đâu?

Nhất thời Tang Môn Nhị Quỷ sợ đến độ thần bất phụ thể vội vàng run lấy bảy quỳ hấn xuống van xin:

- Xin ân sư tha mạng.

Bấy giờ Yến Lăng Vân đã giết chết hai cừu nhân, bao nhiêu oán hận đã vơi gần hết, chàng đứng quay về hướng đông là hướng núi Thiên Thai cầu xin hương hồn nhà họ Chung về chứng giám. Thiết Tiêu Ông hú lên một tiếng mặt lạnh như có sát khí, chỉ vào mặt hai môn đệ chửi mắng:

- Đồ súc sinh, tâm nguyện suốt đời của ta bị chúng bay phá hỏng cả. Đừng hòng ta tha mạng, hãy coi tấm gương của hai tiểu tặc họ Tề đấy.

Trong cơn thịnh nộ, lão chẳng nghĩ gì đến tình sư đồ nữa. Bị đẩy đến bước đường cùng, Truy Hồn Quỷ Môn Cao liền hoành thân, cao giọng kháng cự:

- Người không phải là thánh hiền, ai mà không có lỗi? Ngày xưa ân sư cũng chẳng phải là người nhân nghĩa gì, sao không thể tha thứ lỗi lầm một lần cho chúng đồ nhi?

Quả là trước kia Thiết Tiêu Ông cũng chẳng phải là người tốt lành gì, bất quá lão cũng chỉ cải tà quy chánh gần đây thôi. Vì vậy nghe đồ đệ nói câu ấy, lão cũng giật mình tự nghĩ:

"Không sai, ta không phải chính nhân quân tử, há dám dạy đồ đệ làm chính nhân quân tử? Tội ác xưa ta làm đâu phải ít, trách sao được chúng nó?"

Đồng thời bên tai lão có tiếng nói Yến Lăng Vân:

- Nhị vị họ Môn đây đã có ý hối cải, lão tiền bối cũng nên tha cho họ một phen! Huống gì nhị vị ấy tuy có làm ác nhưng nhất thời chỉ do lòng đố kỵ bị người lợi dụng đó thôi.

Thiết Tiêu Ông thở dài thườn thượt:

- Đa tạ thiếu hiệp, chỉ sợ ác tính của chúng không thay đổi được. Xưa kia lão hủ kể ra tội nghiệt cũng nhiều, bây giờ nhớ lại thực lấy làm thẹn với sư môn.

Khuyết Hàn Hương đứng cạnh lập tức tiếp lời:

- Tư bá bá, lời thường có nói "phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật" (bỏ con đao giết người là lập tức thành phật) gia phụ trước kia cũng là như thế, chỉ cần biết hối cải sửa đổi là thành người tốt liền, hiện thời bá bá có sửa đổi cũng đâu lấy gì làm muộn?

Thiết Tiêu Ông nhìn nàng cười đau khổ:

- Đúng là không muộn, cô nương biết lão phu đã sửa đổi lâu rồi, chứ đâu phải hôm nay?

Lão nhìn qua chàng, khẽ gật đầu:

- Tiểu tử, người anh hùng can đảm khiến lão phu ân hận vì việc cũ của mình, tất cả đều nhờ tiểu tử ngươi cả.

Chàng vội khiêm tốn:

- Lão tiền bối vốn là người trí tuệ tự nhiên sẽ có ngày hiểu ra trắng đen phải trái, tiểu sinh nào dám nhận lời khen tặng ấy!

Thiết Tiêu Ông trừng mắt nhìn Nhị Quỷ:

- Sao chưa chịu đứng dậy tạ ân Yến thiếu hiệp, từ nay cố mà sửa đổi tâm tình lại!

Sự chuyển biến ấy ra ngoài dự liệu của anh em họ Môn. Chúng nhìn Yến Lăng Vân chẳng những công lực tuyệt thế mà lại còn khoan hậu đại lượng, bất giác chúng đâm ra kính phục, vội vàng đứng dậy thi lễ:

- Đa tạ thiếu hiệp đại độ khoan dung, từ nay ngu huynh đệ quyết không dám phụ lòng hoài vọng của thiếu hiệp.

Thiết Tiêu Ông buồn bã nhìn chàng:

- Lão hủ cũng quyết từ bỏ danh lợi, từ nay quay về ẩn thân nơi Phong Lôi Đảo cho đến hết đời. Lần luận kiếm này không thể tham gia, xin nhờ thiếu hiệp chuyển lời tạ tội cho Thiên Đô Lăng lão giùm lão hủ nhé?

Khuyết Hàn Hương vội xen lời:

- Tư bá bá, ở nơi đây đã phát hiện báu vật Đại Hoang chân nhân, chẳng lẽ bá bá không ở lại xem đã sao?

Thiết Tiêu Ông đáp chẳng do dự:

- Vật ngoài thân đó xem làm gì? Hoặc đó là dịp may của chư vị chăng?

Lão lập tức gọi hai đồ đệ động thân một cái đã vượt ra xa hơn mười trượng, chớp mắt đã biến mất dưới núi. Mặt trời đã qua khỏi đỉnh đầu, họ vội chôn cất sơ sài hai xác của anh em họ Tề rồi cùng đi xuống núi chuẩn bị cứu Ngọc Quan Âm. Nào ngờ chỉ qua một thời gian ngắn, chỗ cũ kế thác nước đã vắng tanh chẳng còn một ai. Yến Lăng Vân ngờ rằng bọn quần ma đã kéo vào động truy tìm báu vật. Cả hai tiến vào cửa động nơi lúc này có Cửa Hoa Lâm Anh đứng chống kiếm. Thực là quái lạ, bên trong động vẫn trống không, chẳng những không hề có dấu vết Bạch Phụng Tiên mà hình như bọn đồ chúng Nam Hải phái cũng rút đi đâu hết.

Yến Lăng Vân và Khuyết Hàn Hương lấy làm khó hiểu, tiếp tục đi sâu vào động đá. Vì trước đây đã chứng kiến cái chết đột ngột của Hàn Thanh Thanh nên họ hết sức cẩn thận. Yến Lăng Vân là người đầu tiên phát hiện cửa động thứ hai có chạm trổ đầu hai con thú bằng đá rất lớn. Mỗi bước tới một bước hốt nhiên hình thú bên hữu như con độc long vọt tới rít lên một tiếng bay ra phía ngoài, sức bay mau ghê gớm. May mà chàng vốn đã cẩn thận từ trước, khinh công chàng lại xuất thần nhập hóa nên vội thi triển tuyệt học tránh được nguy hiểm.

Có lẽ Hàn Thanh Thanh đã chết vì cơ quan mai phục này. Yến Lăng Vân vốn rất cao cường về thuật nhận định cơ quan, chàng liền búng mấy thủ pháp Lãnh Diệm

Xuyên Tâm Chỉ điểm liên tiếp cách không lên cửa, lập tức những tiếng động ồn ào nổi lên, cửa động liền mở. Khuyết Hàn Hương bước sát theo chàng.

Gian động đá bên trong xây như hình tổ ong, lại hơi giống hình cánh hoa mai, tổng cộng có năm ngõ đi khác nhau. Yến Lăng Vân nhận ra liền gian phòng này bố trí chẳng khác nào Mê Cung của Bách Hoa Cung chủ, vì vậy chàng thung dung bước vào, tay nắm tay người yêu bước theo phương hướng bố trí trăng sao trên bầu trời vào sâu hơn nữa. Chàng còn phát hiện nhiều dấu chân lằng lộn ở con đường này rõ ràng có thể bọn quần ma bên trong. Nhưng nghiêng tai nghe khung cảnh vẫn tĩnh mịch, hoàn toàn không có nửa tiếng người.

Hiện tượng ấy chẳng biết là tốt hay xấu. Đi thêm một lúc nữa bỗng trước mắt sáng hẳn lên. Trước mắt là gian phòng chu vi rộng hơn mấy trượng sáng lấp lánh và cực kỳ sạch sẽ tinh khiết. Ngay giữa trung ương có một cái đỉnh bằng ngọc xanh, xem dấu vết như từng có người tranh đấu ở đây chưa lâu. Khuyết Hàn Hương nhặt lên một tấm lụa đặt cạnh đỉnh ngọc, nàng đọc sơ qua vui mừng nói:

- Vân ca mau xem này, bí mật ba chữ "Tiêu Diêu Du" là ở đây!

Yến Lăng Vân vội đón lấy, mấy dòng chữ đỏ sương kính viết:

"Tuổi già ta thâm thái được thảo dược mười phương luyện thành hai đỉnh linh đan. Chẳng biết đặt tên là gì nên ta chọn trong hai chương Tiêu Diêu Du và Dưỡng Sinh Chủ của Nam Hoa Kinh đặt cho chúng để dễ nhớ. Đỉnh thuốc trước là loại tối độc trong thiên hạ, uống vào ắt chết dứt bỏ mọi tham sân si đạt tới giải thoát. Còn đỉnh thứ hai lại là lương dược chí bảo, chẳng những có thể cải lão hoàn đồng muôn năm trường thọ mà còn thay đổi được xương cốt thành bạc siêu phàm. Một độc một bổ tất cả có hai mươi bốn viên, trừ năm viên cất tại động núi Lư Sơn, tất cả đều ở đây. Người tìm được nó là họa hay là phúc đều do duyên trời."

Đại Hoàng lưu ngôn."

Không cần nói cũng biết quần ma vừa trải qua cuộc tranh đoạt ở nơi đây. Yến Lăng Vân gật đầu:

- Thảo nào Kỷ ca ca và Giang Nam Bạch trước khi chết mới tỉnh ngộ đã uống nhầm thứ thuốc tối độc trong thiên hạ bật nói ra ba tiếng "Tiêu Diêu Du".

Chàng lại thở dài:

- Không ngờ họ đều cao niên kỷ hiểu rõ việc đời, nếu không là phúc ắt là họa, sao nữ cam đem thân ra thí nghiệm?

Khuyết Hàn Hương nhoẻn cười:

- Chính vì họ cao tuổi nên mới ước ao được cải lão hoàn đồng, siêu phàm như thánh nhân vậy chứ?

Đưa mắt âu yếm nhìn chàng, nàng hỏi tiếp:

- Giả như Vân ca lấy được đan dược ấy, Vân ca tính làm sao?

Yến Lăng Vân cũng cười đáp:

- Ngu huynh chẳng lấy làm hứng thú gì. Còn Hương muội thì sao?

Nàng đáp liền:

- Không dám. Không dám.

Rồi lại tiếp:

- Hôm nay bọn quần ma tìm vào đây tổng cộng đến mười bảy tên, có lẽ mỗi tên uống một viên linh đan dược vẫn còn dư, như chiếu theo số lượng và so với năm người đã chết trước đây khi tìm đến Lư Sơn, rõ ràng họ đều uống lầm độc đan Tiêu Diêu Du nhưng ít ra cũng có mười người uống được thần dược Dưỡng Sinh Chủ, như vậy công lực phải đại tiến bộ, đáng là mối lo cho đại hội luận kiếm tới đây lắm đó!

Nhân vì cuộc đại hội sắp tới đây tuy tên gọi là "luận kiếm", kỳ thực là một cuộc đại quyết đấu giữa hai phe chính và tà, nếu thực sự có bọn ma đầu nào uống được thần đan của Đại Hoang chân nhân tất nguy cho võ lâm chính đạo sự việc cực kỳ quan trọng, thảo nào bọn lão quái nào đắc thủ liền hưng phấn kéo đi hết. Yến Lăng Vân lo lắng:

- Hương muội nói đúng lắm. Theo ý ngu huynh về số phận Bạch hiền muội đã có Lâm hiền muội và Linh tỷ tỷ chắc chẳng hề gì, chúng ta mau về Thiên Đô Phong bẩm báo việc này cho Tiên Khách lão nhân gia để người tính toán xem ra sao?

Khuyết Hàn Hương cất tờ lụa viết chữ vào người song song nắm tay chàng theo đường cũ ra khỏi động về lại Thiên Đô Phong.

Ngày giờ thấm thoát đã tới ngày đại hội luận kiếm. Nơi khoảng trống giữa cốc Thiên Hải được chọn làm nơi khai mạc đại hội, tất cả các đại môn phái chính đạo như Võ Đang, Thiếu Lâm, Nga My, Lao Sơn, Hành Sơn... đều có mặt, đương nhiên là không kể mọi môn phái hắc đạo đều tụ tập ở Văn Thù Viện cách đó không xa.

Vào giữa giờ thìn và giờ tỵ, Thiên Đô Tiên Khách Quy Nguyên Tử dắt tay tiểu hiệp Yến Lăng Vân và cháu gái nữ hiệp Lăng Vân Yến phiêu hốt như tiên đến Thiên Hải. Giờ này toàn thể quần hùng chính phái đã đủ mặt, chỉ kỳ quái là quần ma chưa ai

đến dự đại hội. Hoặc là chúng có quỷ kế đợi chút nữa sẽ đột ngột xuất binh đánh úp? Vì vậy quần hùng ai nấy đều ngấm ngấm chuẩn bị, nghị luận phân vân.

Đến giờ ngọ mới thấy về hướng Văn Thù Viện có một đại hán phi thân đến, đó là đại đệ tử Lạc Hồn Nhai Hồn Giang Long Ngô Mạnh. Thần sắc hấn nghiêm cẩn, vừa đến đã làm lễ ra mắt Thiên Đô Tiên Khách rồi cất cao giọng:

- Ngô Mạnh phụng lệnh đại diện cho Quát Thương Sơn tham gia lần luận kiếm này, xin ra mắt lão tiền bối.

Điều này ra khỏi sở liệu của quần hùng, có người hoảng nghi đây là mưu kế gì đó của Lạc Hồn Nhai. Thiên Đô Tiên Khách mỉm cười hoàn lễ chẳng có vẻ gì ngạc nhiên. Chốc lát sau, phương nam xuất hiện ba vị nữ lang cước bộ như hành vân lưu thủy đến giữa đại hội. Chợt có tiếng gọi:

- Phụng nhi, con thoát hiểm rồi ư?

Hiển nhiên đó là tiếng gọi mừng rỡ của nhà họ Bạch. Quả nhiên nữ lang đến đầu tiên là Ngọc Quan Âm Bạch Phụng Tiên. Nàng đưa mắt âu yếm nhìn Yến Lăng Vân rồi thi lễ với phụ thân vào sư phụ trước. Hai nữ lang đi sau chính là Cửu Hoa Lâm Anh và Chúc Linh Cô. Hai nàng đưa mắt tìm kiếm Yến Lăng Vân rồi Lâm Anh bước tới cung kính với chàng:

- Kính mời Yến ca ra đây nói chuyện.

Chàng an nhiên đáp:

- Hiền muội có gì chỉ giáo?

Lâm Anh quét mắt nhìn toàn bộ quần hùng, nét mặt nàng nghiêm cẩn, giọng nói lớn:

- Tiểu muội phụng lệnh gia sư, hôm nay trước mặt quần hùng thiên hạ, kính mời Yến đại ca tiếp nhận chúc Chưởng môn Nam Hải phái!

Câu nói ấy khiến quần hùng kinh ngạc. Yến Lăng Vân giật mình:

- Chẳng lẽ lệnh sư đã...

Chúc Linh Cô thê thảm ngắt lời:

- Bản môn chư lão, đêm qua đã lâm nạn siêu hóa hết rồi.

Lâm Anh nghiêm mặt:

- Tuy trước đây gia sư cũng có chỗ quá khích, nhưng tất cả đều phát xuất từ tấm lòng yêu quý kẻ tài năng. Khi lâm chung người tha thiết di thác bản môn muốn giữ sự nghiệp dài lâu phải mời được Yến thiếu hiệp giữ chức Chuởng môn.

Hai tay nàng nâng cao tín phù của Nam Hải phái và bộ bí kíp mật truyền Ly Hỏa Chân Kinh lên trước mặt chàng tiếp tục nói:

- Đây là tín vật của Chuởng môn, xin thiếu hiệp tiếp nhận, hôm nay cuộc luận kiếm này, đại ca sẽ là đại biểu cho Nam Hải phái.

Nhất thời quần hùng như bị rơi vào đám mây mù hy hữu đến độ ai nấy ngây người. Đến độ Bách Hoa Cung chủ và Khuyết Hàn Hương đều chú mục nhìn chàng không chớp mắt. Nhất là Yến Lăng Vân càng lúng túng rất lâu chẳng biết phải xử sự ra sao. Bất ngờ ngay lúc đó, Hàn Mai Xử Sĩ Lãnh Như Thủy bước ra lớn giọng nói:

- Việc này của nhị vị nữ hiệp, lão hán không dám đồng ý một cách hồ đồ, điều giao phó ấy của lệnh sư có chỗ không hợp lý. Bản lãnh tài nghệ của Yến tướng công là có nguồn gốc ở tổ sư Tri Phi Tử, còn có Thái Âm Thần Kiếm làm chứng, vốn đã danh chánh ngôn thuận làm Chuởng môn Huyền Âm phái, làm sao biên nhiệm cả Chuởng môn khác được nữa, xin chư vị quần hào xét xử công bình cho.

Vị lão này chỉ sợ Yến Lăng Vân nể tình nữ nhân chấp nhận nên không quản bước ngăn cản. Lâm Anh liếc nhìn lão, trong âm thanh đã có phần phật ý.

- Hừ! Đây là việc của bản môn, ai cần lão ậm ừ đồng ý hay không? Yến ca ca sao chưa trả lời.

Yến Lăng Vân lúng túng một lúc nữa mới khảng khái ngẩng mặt đáp:

- Tiểu sinh chỉ là một thư sinh lạc bước vào giang hồ, xin tha lỗi cho tội không dám nhận di chúc của lệnh sư!

Sắc mặt Lâm Anh biến đổi, u oán nói:

- Phải chăng Yến ca ca đã khuất thân với Huyền Âm phái?

Chàng lắc đầu:

- Không! Xin hiền muội chớ đa nghi.

Bấy giờ Lăng Vân Yến thấy người yêu lâm vào thế khốn quẫn vì bị thúc ép, nàng tung thân ra giữa, tiếp lời mỉm cười:

- Đây là việc tốt lắm, sao Vân ca ca lại cứ cố chấp?

Nàng thi lễ trước với Chúc Linh Cô, rồi bước lại gần Lâm Anh:

- Anh muội, chúng ta đã có thệ ước, muốn còn có ý giữ lời nữa không?

Lâm Anh đáp không do dự:

- Dù cho sông cạn đá mòn, tiểu muội không dám thay đổi.

Lăng Vân Yến hơn hở:

- Nếu như thế việc gì hiền muội vội vàng quá thế? Ngu tử sẵn có an bài, hiền muội cứ tạm đại diện môn phái tham dự đại hội luận kiếm, còn việc khác sau này chúng ta sẽ quyết định, được chăng?

Thủ đoạn của nàng quả có cao minh, chỉ mấy câu nói đã khiến Lâm Anh gật đầu, trừng mắt nhìn Yến Lăng Vân một cái, rồi cùng Chúc Linh Cô lùi về một bên. Lăng Vân Yến bước đến bên chàng cười bảo:

- Anh muội cũng chỉ có ý tốt, xin chớ giận nàng.

Thiên Đô Tiên Khách quét mắt nhìn quần hùng, cao giọng:

- Lão hủ thẹn mình là địa vị chủ nhân, nay các đại môn phái đã gần đầy đủ, cuộc luận kiếm coi như bắt đầu, chư vị chớ ngại thi triển sở trường để định đoạt ai là Minh chủ võ lâm.

Quần hùng lập tức xao động, ai nấy chuẩn bị xuất trường. Không ngờ lúc ấy đại biểu Quát Thương Sơn là Hồn Giang Long Ngô Mạnh múa tay hô lớn:

- Tiểu nhân có đề nghị, địa vị Minh chủ võ lâm chẳng cần tranh đoạt làm gì nữa. Hoài Nam Yến thiếu hiệp trong một năm nay đã mấy lần đánh bại cao thủ bản môn, đánh bại cả Nam Hải Bát Lão, chẳng những đáng gọi là vô địch mà tấm lòng còn khoan dung lỗi lạc, nghĩa khí thấu mây, đủ làm Minh chủ chẳng có gì phải thẹn.

Không ai ngờ một người trước đây chỉ là tên thảo khấu hung hãn, bây giờ lại thay đổi tính tình, đầu tiên ủng hộ kẻ địch. Kế đó Tuyết Sơn Nhị Lão, Kim Lăng Nhị Bạch, Lãnh lão toàn gia lên tiếng phụ họa. Vợ chồng Miêu Lãnh Khuyết, Thiên Đô Tứ Kiệt, Vô Tình Kiếm Ưu Đàm, Thiên Sơn Thần Khất Cơ Hồ đều mỉm cười không nói gì.

Duy có tiểu hiệp Yến Lăng Vân bất giác đỏ gấc cả mặt vội vàng lắp bắp nói:

- Không được... không được đâu...

Mắt chàng hoảng hốt nhìn quần hùng:

- Tại hạ trẻ người non dạ, chẳng có sư môn sư phụ gì, lại chẳng phải là người của các đại môn phái. Nếu như nói về tư cách giang hồ tối đa bất quá chỉ là một tên mới vào cửa võ lâm, há đâu dám đảm đương trọng trách, huống gì còn chư vị lão tiền bối ở đây thì sao?

Đồng thời Chuởng môn Hành Sơn là Vô Vi Cư Sĩ Cốc Linh Quang đột nhiên bật tiếng cười ha hả:

- Lão hủ cũng không tán thành.

Lão liếc Hồn Giang Long Ngô Mãnh hỏi lại:

- Các hạ tôn xưng họ Yến là nghĩa khí thấu mây có gì bằng cớ? Chẳng lẽ hai năm trước y dùng cái trò ba chữ "Tiêu Diêu Du" ám toán Võ Đang Ngọc Vân đạo trưởng và Động Đình Tiên đại hiệp lại là công trạng võ lâm đấy sao?

Hồn Giang Long cười nhạt:

- Tôn giá nói phải lắm, Ngô mỗ chính cũng đang muốn nói rõ việc này trước quần hùng đây.

Hắn quay sang quần hùng hỏi ngược lại:

- Chư vị có biết tại sao hôm nay các vị tôn trưởng bản môn và quần hào do bản môn mời lại Văn Thù Viện như Bạch Cốt Giáo Chánh Phó Giáo chủ, Phạn Tĩnh Sơn Tuyệt Thánh Tổ Sư và Kim Gia Trại lão Sơn chủ không đến tham dự đại hội không?

Nghe câu hỏi ấy toàn bộ chúng nhân liền ngưng thần im nghe, không ai trả lời. Rồi đó Hồn Giang Long âm đạm nói tiếp:

- Tiểu nhân chẳng ngại gì xin nói rõ, bọn họ đều đoạt được linh đan Tiêu Diêu Du của Đại Hoang chân nhân mong được siêu phàm nhân thánh cải lão hoàn đồng và toàn bộ đã chết hết cả rồi! Nếu tiểu nhân đoán không sai, Nam Hải Bát Lão và Tiêu Diêu Tam Hữu cũng cùng chung số phận bị sự trừng trị tội "tham vọng" của Đại Hoang chân nhân chết cả.

Cửu Hoa Lâm Anh thần nhiên tiếp lời:

- Ngô đại ca nói không sai, họ tranh đoạt linh đan là điều chính mắt ta nhìn thấy.

Hồn Giang Long liếc qua Vô Vi Cư Sĩ, tiếp:

- Nghe nói dưới đỉnh Ngũ Lão Phong có Thiên Toàn Tiên Phủ, tất cả các lão tiên bối kể cả Võ Đang Chuởng môn cũng vì đó mà chết, chẳng có liên quan gì đến Yến thiếu hiệp.

Hắn nói ra toàn là sự thực khiến Cốc Linh Quang á khẩu. Nhất là Võ Đang nhị lão tiêu tan hết sự ngờ vực, sức nhớ đến các hành động của mình trước đây đều là ngờ oan cho người, do đó Phi Vân Tử lập tức nói lớn:

- Bản đạo tán thành ý kiến Ngô Trại chủ, công nhận Yến thiếu hiệp đáng làm Minh chủ võ lâm.

Thiên Đô Tiên Khách cũng mỉm cười lớn tiếng:

- Từ xưa anh hùng đều là thiếu niên, lão hủ cũng đồng cảm với điều ấy. Huống gì Yến thiếu hiệp đây tuy không phải là người của môn phái nào nhưng kỳ thực đã tập hợp được kỳ công của Nam Bắc Nhị Tuyệt, lại được nội đan của Thiên Niên Hỏa Hận trợ lực, bẩm phú đã siêu quần bạt thế, thêm được võ công ở cổ động thạch thất Quát Thương Sơn, đọc hết kinh điển muôn nhà, đạt tâm pháp bản môn, được chân truyền Miêu Lãnh, Huyền Âm, sở trường hết võ công các phái là đệ nhất nhân trong các người trẻ tuổi. Từ nay sẽ gánh vác đạo nghĩa, không là Yến thiếu hiệp, hỏi còn là ai?

Hết Trọn Bộ